

Nr akt.

Rps 156/43

40
92
10B.

Protokół przesłuchania świadka. ✓

Dnia 3 Stycznia 1938 r. w Rawie Maz.

Sędzia Siedzcy rejonu Sądu Okręgowego w z siedzibą

w Sąd Grodzki w Rawie Maz. Oddział Komisji
w osobie Sędziego A. Góreckiego

z udziałem Protokolanta

w obecności stron

przesłuchał niżej wymienionego w charakterze — świadka ~~bez przysięgi~~¹⁾ —

Po uprzedzeniu świadka o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania i o treści

art. 106 k.p.k. oraz o znaczeniu przysięgi, Sędzia odebrał od niego przysięgę
na zasadzie art. 111-113 k.p.k. poczynając świadek zeznał co następuje:

Imię i nazwisko Antoni Podgórowski

Wiek lat 55; urodzony dnia 10 lutego 1890 r.

Imiona rodziców Grzegorz i Józefa z Racławskich

Miejsce zamieszkania Rawa Maz., ulica Rynek nr 4.

Zajęcie wyrobny

Wyznanie rzymsko-katolickie

Karalność niekarany

Stosunek do stron brat

1) W domu nr 25 przy ulicy Skucka w Warszawie, stanowiącym własność Ministerstwa Obrony, mieszkałem od kwietnia 1944 r. do 1 kwietnia 1944 r. Dom został wykorzystany do celów, o ile sobie przypominałem (4 kwietnia 1938). Domem zarządzali tam przedstawiciele jednostki skupady rosyjskiej.²⁾ Przez cały ten czas widywaliem przywoływanych przed sądem skonfiskowanych ludzi, po korka osób

1) Zbędne wyrazy druku należy przekreślić.

2) W tem miejscu wpisać należy odpowiedź, jakiej udzielił świadek, po uprzedzeniu go o prawie odmówienia zeznania (art. 104 k.p.k.).

a nawet po kilkudziestu osob; przywo-
zili tych aresztowanych samochodami cięż-
arowymi. Przywołali aresztowanych z tego domu
mniej więcej około godziny 12 a, przywołali około
godziny 13-14 a ewentualnie i później. Tego dnia
nadal pranie codzienne podavały razy dziennie
albo jednym albo dwoma samoochodami.

3) Sytuacją były kryki i jęki dochodzące z kontenerów,
lecz osobiście nie widziałem, jakiego sposobu.
Odbywali się badania osób utrzymywanych
i jakie były stosowane względem nich metody.
Pełniłem w tym domu za czasów polskich
obowiązki wojskowego przy wejściu do gmachu, a
za czasów niemieckich byłem jako robot-
nik. Często my zdarzało się byłem wywra-
miony Gestapońskim do emigracji kryci i groho-
gi i jestem.

4) Widziałem osoby, które wkroczyły do tego gma-
chu jako zdrowe i sprawne lokale, roznice
mi swym wyglądem. Były tego typu przypadki,
że ludzie odręgali się po schodach na kolonach.
Gdy któryś z osób skatrzyonych nie mógł przedko-
schodzić, był bity batawii i kopany przez
gestapońskich. Odbywali się tak nieledwiače
katastrofy, że nie sposób było śledzić
tych krytek, jakie mi tam odbywali. Odby-
wali się tam sceny, których ani opisać ani
opowiedzieć nie sposób.

5. Ludzi torturowano tak na kontenerach,
jak i w pokojach, gdzie tylko nadawały
się sposobności. Polscy torturanci znajdowali się
na dole i poziomek. Do wywoływania zabitych,
mniej więcej Polaków, wykorzystywano.

6. Czy miały miejsce specjalne egzekucje
w gestapo, stworzone tego starannie nie mogły,
gdzi Polaków nie mogły dopuszczać. Takich
egzekucji nie widziałem, lecz, jak już powiedziałam,
tem, zabijanie ponadgórnych osób, odbywali się
w całym gmachu dosyć często. Widałam, jak
jeden żołnierz, mając ręce skute, stoczył
z drugiego piętra do Caserny, znajdującej się
na podwórzu. Rozpięci widziałem, jak jakiś
et. S. Józefi. Gdzieś Gdzieś skryta

4793
17

Ustalonan zeskoczył oknem z drugiego piętra 109 na podwórze, zabijając się na miedziu. Byłem świadkiem jak pełen niesionym mi Polak przedarł się na konturku walkę z gestapoowcami, których ukrzyknie trzech osób, wprowadzili go następnie do pokoju i tam go bili. Człowiek ten z boku ukoczył oknem z drugiego piętra na podwórze, ale my nie wiedzieli o tym kierownika gestapo i zabrali go. Niedziadomo domyśliliśmy, iż aby na teren gestapo pójść were żołnierze doprowadzali ludzi, których mieli usta usunięte. Zastrzelonych ludzi ponieść goliły po wieczornie nocą wywozili samochodami. Co robiły z mężczyznami, powieściły po osobach ponieśgólnie zabitych, nie wiem.

Pamiętam takie zdanie, iż w pierwszym roku wojny, kiedy zabili jakaśgo oficera gestapo, ogłosili nam, Polakom i Ukraińcom, że za jednego tego oficera zginie tysiąc Polaków. Podczas powstania warszawskiego w roku 1944, my prowadzący gestapo ludzi, etapowanych na ulicach, maszyn i tuzd oprowadzali zatrzymanych w Aleje Saska do domu nr 14, gdzie my odbywały moszne egzekucje. Tamki tam zabitych oblewano i palono. Osobistej tego nie widziałem, lecz słyszałem o tym od dwóch kolegów,

który wę kryzsem & tym domm zaj-
dorali.

Słowniem, że dalem ręce w gestapo nie
miałem takie ręce i były dokonywane
takie zbrodnie, ie o nich nie sposób
jest opowiedzieć.

Odonatano.

Antoni Pfeiffer

Sędzia Grodzki

Biuro Udostępniania Dokumentów
i Archiwizacji